

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/50/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3125011907
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Eliaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3125011907.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Eliaša a sudcov JUDr. Miroslavy Šibíkovej a Mgr. Martina Vozára v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C., D. A. E. F. XXXX/XX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Dubnica nad Váhom, na neverejnom zasadnutí dňa 13. mája 2026 prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 75Pp/27/2025 zo dňa 17.03.2026 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. zamieta, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Brezno sp. zn. 6T/44/2021 zo dňa 07.06.2021 bol A. B. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) roky so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, na výkon ktorého nastúpil dňa 28.06.2021, a ktorý po započítaní doby väzby vykonal dňa 07.01.2026.

Rozsudkom Okresného súdu Brezno sp. zn. 5T/3/2020 zo dňa 03.08.2020 v spojení s uznesením Okresného súdu Brezno sp. zn. 5T/3/2020 zo dňa 06.06.2022 bol A. B. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. zák. uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, na výkon ktorého nastúpil dňa 07.01.2026, a ktorý má predpokladane po započítaní doby väzby vykonať dňa 08.08.2028.

Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 75Pp/27/2025 zo dňa 17.03.2026 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) bol zamietnutý návrh odsúdeného A. B. o podmienečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Toto uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, pretože odsúdený podal proti nemu v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú zahlásil do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po jeho vyhlásení. Následne odsúdený takto zahlásenú sťažnosť do termínu neverejného zasadnutia krajského súdu už bližšie písomne neodôvodnil.

Krajský súd v Trenčíne, ako nadriadený súd, na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo. Na základe svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Na základe preskúmania správnosti konania, predchádzajúceho vydaniu napadnutého uznesenia, krajský súd nezistil v postupe okresného súdu chyby procesného charakteru, ktoré by samé osebe opodstatňovali zrušenie napadnutého uznesenia. Okresný súd postupoval procesne správne, keď o návrhu odsúdeného v súlade s ustanovením § 415 ods. 1 Tr. por. rozhodoval na verejnom zasadnutí. Odsúdený tu mal možnosť vyjadriť sa k priebehu doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody, ako aj k dôvodom, pre ktoré navrhol svoje podmienené prepustenie.

V rámci preskúmania správnosti samotného výroku napadnutého uznesenia krajský súd skúmal, či je napadnuté uznesenie v súlade so zákonom.

Podľa § 66 ods. 1 Tr. zák. súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieneného trestu odňatia slobody,

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieneného trestu odňatia slobody,

c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieneného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Tr. zák. pri rozhodovaní o podmienenom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

V súvislosti s posudzovaním splnenia podmienok na podmienené prepustenie každého odsúdeného, krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že o dĺžke trestu, a teda aj o dĺžke pôsobenia výchovného účinku tohto trestu na odsúdeného rozhoduje súd, ktorý vydal právoplatný odsudzujúci rozsudok. Na druhej strane zákonodarca dobrodením, zakotveným

v ustanoveniach o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, ustanovil možnosť podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody za splnenia zákonom stanovených podmienok. Z právnej úpravy tohto inštitútu nepochybne vyplýva, že zákonodarca prezumuje možnosť nápravy páchatel'ov trestných činov v rámci výkonu trestu odňatia slobody do takej miery, že i výkonom tohto trestu po dobu kratšiu, než ju stanovil súd v odsudzujúcom rozsudku, je možné pri správnom výchovnom pôsobení dosiahnuť výchovný účel trestu, teda nápravu páchatel'a trestného činu, aby sa do budúca už nedopúšťal trestnej činnosti aj pri jeho pobyte na slobode. Zákonodarca pritom neurčil povinnosť súdu podmiennečne prepustiť každého odsúdeného, ale ponecháva na úvahu súdu posúdiť, či výchovný účel trestu odňatia slobody aj kratšieho trvania zapôsobil na toho ktorého odsúdeného v takom rozsahu, že z hľadiska zabezpečenia ochrany spoločnosti nie je potrebné, aby odsúdený vykonal celý uložený trest odňatia slobody. V tejto súvislosti považuje krajský súd tiež za potrebné zdôrazniť, že z hľadiska naplnenia výchovného účelu trestu v zmysle

§ 34 ods. 1 Tr. zák. u osoby, ktorá je vo výkone trestu odňatia slobody prvýkrát, vystupuje do popredia výchovná zložka trestu, na rozdiel od osoby, ktorá je opakovane

vo výkone trestu odňatia slobody, u ktorej vystupuje do popredia represívna zložka trestu, keďže u takejto osoby došlo k opakovanému páchaniu trestnej činnosti napriek predchádzajúcemu výkonu trestu odňatia slobody.

K vyššie uvedenému krajský súd považuje za potrebné dodať, že podstata inštitútu podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody netkvie v tom, aby bol odsúdený za dobré správanie, prípadne dobrú prácu vo výkone trestu automaticky prepustený

po odpykaní zákonom ustanovenej doby. Podmienené prepustenie je opodstatnené len vtedy, ak vzhľadom na účel trestu a ďalšie okolnosti existuje odôvodnený predpoklad, že odsúdený bude aj na slobode viesť riadny život, a že pre spoločnosť tu nie je príliš veľké riziko jeho recidívy (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 53/2008 zo dňa 14.02.2008). Rozhodnutie o podmienenom prepustení má fakultatívnu povahu, čo znamená, že naň neexistuje právny nárok, ktorého by sa mohol odsúdený domáhať ihneď, ak sa

po určitú zákonom ustanovenú dobu správal vo výkone trestu slušne a vzorne si plnil uložené povinnosti.

Pokiaľ ide o posúdenie otázky, či odsúdený A. B. spĺňal zákonné podmienky pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd dospel k záveru, že vykonal zákonom požadovanú pomernú časť uložených trestov odňatia slobody, avšak počas jeho doterajšieho výkonu plnením svojich povinností a svojím správaním ako aj náhľadom na trestnú činnosť nepreukázal polepšenie, a aj preto nie je podľa okresného súdu u odsúdeného daná dostatočná záruka, že na slobode bude viesť riadny život.

K otázke posúdenia preukázania polepšenia sa odsúdeného považuje krajský súd za potrebné poukázať na to, že polepšenie je vývojový proces vnútornej premeny páchatelovej osobnosti, ktorý sa však navonok prejavuje iba v jeho správaní. Pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení treba práve rozlišovať, kedy je správanie a plnenie povinností vo výkone trestu iba prejavom vonkajšej adaptácie odsúdeného v prostredí ústavu a kedy ide o známky skutočných zmien osobnosti odsúdeného, ktoré oprávňujú predpokladať, že aj v budúcnosti bude viesť riadny život. Preto správanie odsúdeného vo výkone trestu a plnenie povinností sú síce neopomenuteľnými, ale ani nie jedinými hľadiskami, z ktorých možno usudzovať na jeho polepšenie.

V súvislosti so záverom okresného súdu o nepreukázaní polepšenia odsúdeného došlo podľa názoru krajského súdu k dostatočnému vyhodnoteniu zistených nedostatkov odsúdeného počas aktuálneho výkonu uložených trestov odňatia slobody. V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že v zmysle § 66 ods. 1 Tr. zák. sa posudzuje celá doba výkonu trestu odsúdeného. Z hľadiska preukázania polepšenia sa preto podľa názoru krajského súdu vyžaduje, aby odsúdený počas celej doby výkonu trestu dodržiaval ústavný poriadok a normy správania sa. Odsúdený sa vo výkone trestu odňatia slobody dopustil viacerých porušení ústavného poriadku v podobe porušenia interných predpisov, ktoré boli vyriešené nielen pohovormi, ale aj prijatím potrebných opatrení vo forme dvoch disciplinárnych trestov, z ktorých posledný uložený za disciplinárne previnenie zo dňa 18.02.2026, teda v priebehu rozhodovania o jeho návrhu o podmiennečné prepustenie, nemá aktuálne zahladený. Doterajší výkon trestu odňatia slobody odsúdeného tak nemožno preto hodnotiť ako „príkladný“, keďže podľa hodnotenia ústavu sa pozitívne poznatky (uložené dve disciplinárne odmeny, štúdium na strednej škole, aktívna účasť vo výstupnom oddiele) striedajú s tými negatívnymi (viaceré porušenia interných predpisov, neskorší odmietavý postoj k činnostiam pre všeobecný rozvoj osobnosti, nekritický postoj k trestnej činnosti), a teda u odsúdeného nemožno konštatovať dlhodobé a stabilizované pozitívne správanie, ktoré by bolo prejavom polepšenia.

Okrem uloženia disciplinárneho trestu, ktorý aktuálne nie je zahladený, je ďalšou rozhodnou skutočnosťou aj to, že odsúdený je podľa hodnotenia ústavu nekritický k spáchanej trestnej činnosti, pričom formálne svoje konanie ľutuje, priznáva sa k trestnej činnosti a proklamuje záujem o riadny spôsob života, čo vyplýva aj z jeho vyjadrení pred okresným súdom na verejnom zasadnutí, avšak na druhej strane podľa hodnotenia ústavu nesúhlasil s právnou kvalifikáciou svojho konania ani s dĺžkou trestu a za odsúdenie viní najmä matku. Krajský súd k tomuto uvádza, že takýto „jeho postoj“ nemôže byť prejavom polepšenia, keď si svoje negatívne konanie a jeho dôsledky po vykonaní prevažnej časti trestu odňatia slobody nedostatočne pripúšťa. Krajský súd ma za to, že kritický postoj k spáchaní trestnej činnosti je jedným zo základných a podstatných predpokladov, na základe čoho možno dospieť k záveru, že odsúdený sa polepšil a trest, ktorý doposiaľ vykonal, má naňho prevýchovný vplyv. Odsúdený síce navonok prezentuje „kritický“ postoj, svoju trestnú činnosť reflektuje, avšak tento jeho postoj považuje krajský súd za účelový a nie celkom úprimný, ktorého cieľom má byť navodenie dojmu o plnení podmienok pre podmiennečné prepustenie. Navyše program zaobchádzania odsúdený plní v časti edukácia len čiastočne z dôvodu nielen jeho nekritického postoja k spáchanej trestnej činnosti, ale aj z dôvodu viacerých porušení povinností počas výkonu trestu. Uvedené tak svedčí o tom, že aktuálny výkon trestu odňatia slobody nemá na odsúdeného dostatočný výchovný vplyv a tento voči odsúdenému neplní svoj účel predpokladaný v ustanovení § 34 ods. 1 Tr. zák. Napokon ústav na výkon trestu odňatia slobody ani neodporučil odsúdeného podmiennečne prepustiť. Preto podľa názoru krajského súdu odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním nepreukázal dostatočné polepšenie.

Podľa názoru krajského súdu otázku preukázania polepšenia v zmysle § 66 ods. 1 Tr. zák. nie je možné posudzovať izolovane od otázky pozitívnej prognózy správania sa odsúdeného v budúcnosti v zmysle § 66 ods. 1 Tr. zák. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že ak sa nepreukáže skutočné polepšenie odsúdeného, je ťažko odôvodniteľný záver, že u odsúdeného je možné očakávať v budúcnosti vedenie riadneho života.

V prejednávanom prípade sú pochybnosti o pozitívnej prognóze vedenia riadneho života odsúdeným založené na konkrétnych skutočnostiach vyplývajúcich z hodnotenia ústavu a z disciplinárnych trestov, na ktoré krajský súd poukázal vyššie.

Účelom trestu je okrem iného i ochrana spoločnosti pred páchatelom trestnej činnosti a trest má odrádzať aj ostatných členov spoločnosti od páchania trestných činov. Je v záujme dovŕšenia nápravy odsúdeného a splnenia účelu nariadených trestov odňatia slobody, aby ich odsúdený i naďalej vykonával.

Z uvedeného podľa názoru krajského súdu vyplýva, že okresný súd sa dostatočne zaoberal aj uvedenými zákonnými podmienkami a dospel k správny záverom, že u odsúdeného nie je splnená materiálna podmienka pre jeho podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Keďže s poukazom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nie je dôvodná, podľa § 193 ods.1 písm. c) Tr. por. rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

- 1) Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.
- 2) Podľa § 415 ods. 1 veta druhá Tr. por. ak bol návrh odsúdeného o podmiennečné prepustenie zamietnutý, môže ho odsúdený opakovať až po uplynutí jedného roka od zamietnutia.